

jakým způsobem se ohradil. Poněvadž pak žalobkyně netvrdí, že by byla toto své stanovisko později změnila, musil žalovaný právem přepokládati, že žalobkyně dodání dříví více nežádá, že i kdyby dodáno bylo, je nepřijme, nýbrž že bude na něm požadovati náhradu škody a neměl tedy příčiny, aby zbytek dříví, který měl ještě dodat, pro žalobkyni opatroval a jí dodával. Právní stav vytvořený oběma dopisy shora citovanými byl tedy ten, že žalobkyně ve smyslu čl. 355 a 356 obch. z. se rozhodla pro náhradu škody a žalovaný toto rozhodnutí mlčky akceptoval. Následkem toho jest žalobkyně na toto své rozhodnutí vázána a není třeba se obíratí otázkou, byl-li žalovaný v prodlení čili nic, zda toto prodlení zavinil anebo zda je tu některý z případů vyšší moci uvedených v závěrečném listě.

Byla tedy věc soudy nižšími správně posouzena a následkem toho nebylo se třeba obíratí dalšími námitkami žalovaného a prováděti důkazy o nich nabízené. Tím padá také uplatňovaný důvod dovolací č. 2 § 503. c. ř. s.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 8. června 1920, Rv I 225/20.

—er.

Žádá-li bytová komise obce zřízená podle §u 22. zákona ze dne 30. října 1919 čís. 592 sb. za povolení soudní exekuce k vydobytí svého rozhodnutí o zabránění bytu proti postiženému nájemníkovi, jest povinna přiložiti ku svému návrhu úřední potvrzení vykonatelnosti zabíracího rozhodnutí (§ 31. cit. zák. a § 54 ř. ex.)

Obec U. H. zřídila dle § 22. z. o zabírání bytů čís. 592 z r. 1919 bytovou komisi, kteráž rozhodnutím svým ze dne 26. března 1920, vydaným toliko proti jednomu z manželů, obývajících byt najatý, vyslovila zabránění tohoto bytu ve prospěch obce, aniž dala předepsaná poučení o opravných prostředcích. Postižený nájemník podal sice včas u obecního úřadu písemné laické vyjádření, v němž žádal za zrušení tohoto zabránění a vyložil své důvody proti zabránění tomu. Avšak obecní úřad nepovažoval tuto písemnost za odpor ve smyslu § 27. zab. z. a písemnost nájemníkovu nepředložil nadřízené instanci.

Na to bytová komise podala u exekučního soudu proti oběm a manželům návrh na povolení exekuce vyklizením zabraněného bytu.

Návrh podepsal starosta obce za bytovou komisi a uvedl, resp. potvrdil v textu návrhu, že dotyčné rozhodnutí bytové komise nabylo právní moci a stalo se vykonatelným.

Okresní soud povolil dle návrhu usnesením ze dne 21. května 1920 donucené vyklizení místností zabraných.

Ku stížnosti strany exekvované rozhodl krajský soud, že usnesení prvního soudce se změňuje v ten rozum, že se návrh vymáhající věřitelky zamítá a bytová komise je povinna nahradit útraty stížnosti.

Důvody rekursního soudu: Z § 31. z. čís. 592 z roku 1919 plyne, že pro exekuci vykonání rozhodnutí bytové komise, resp. obce v zabránění bytu není úchytky od exekučního řádu. Návrh bytové komise na povolení exekuce musí mít náležitosti, předepsané v exek. řádě, tedy zejména v § 53. a následujících.

Dle § 54. exek. ř. musí návrh kromě ostatních předepsaných údajů a dokladů obsahovat udání exekučního titulu, na kterém se nárok vymáhavý zakládá, a musí být dle poslední věty § 54. přiloženo potvrzení úřadu, jenž vydal dotyčné rozhodnutí, že rozhodnutí to je vykonatelné.

Avšak přítomný návrh bytové komise není takto vypraven. Návrh necituje ono rozhodnutí bytové komise, kterým byl byt dotyčný zabrán, také neuvádí obsah tohoto rozhodnutí (§ 11. zejm. jeho druhý odstavec zákona čís. 592 z roku 1919) a též nebylo k němu přiloženo rozhodnutí, a konečně schází i zmíněné potvrzení o vykonatelnosti.

Pouhý údaj v návrhu, že rozhodnutí bytové komise je právoplatným, není potvrzením vykonatelnosti, jak je žádá § 54. poslední odst.

Jestliže se v návrhu praví, že se žádá, aby soud byt povinných, pozůstávající z kuchyně a 3 pokojů, bezodkladně exekučně vyklidil, tedy mezi tím není udán exekuční titul a obsah jeho, nýbrž jen způsob a předmět výkonu jeho, což ovšem také musí být v návrhu na povolení exekuce uvedeno, ale nenahrazuje údaje dle § 54. čís. 2. ex. ř.

Neměla tedy být pro nedostatečnost podaného návrhu exekuce tato povolena. Bylo tudíž stížnosti vyhověti. Výlohy na útratách zakládají se na § 78 exek. ř. 41. a 51. civ. s. ř.

Proti tomuto rozhodnutí rekursnímu podala bytová komise U-H. stížnost dovolací, kteréž v hlavní věci nebylo vyhověno a ohledně výroku o útratách byla zamítnuta.

Odůvodnění nejvyššího soudu zní:

Exekuci nenavrhla obec, nýbrž bytová komise, obcí ustanovená. Podle § 22. zákona ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a nař.

může obec zmocnit bytovou komisi, aby vykonávala všechna, nebo jen některá oprávnění, obci dle tohoto zákona příslušející!

V návrhu exekučním jest ovšem uvedeno, že podle právoplatného nařízení bytové komise měli manželé byt ten popsán vykliditi už dávno; ale není podán výkaz o tom, která oprávnění, obci dle hořejšího zákona příslušející, přešla na bytovou komisi, zejména pak, zdali byla bytová komise oprávněna k jednání podle § 11. a podle odstavce § 2. zákona onoho, jakož i k podání exekučního návrhu.

Exekuční návrh, podaný bytovou komisí proti manželům F., nestačí tudíž, aby podle něho mohla býti navržená exekuce povolena; návrh ten zejména není sám o sobě způsobilý, aby nahradil exekuční titul, uvedený v § 31. hořejšího zákona z r. 1919 a v odstavci č. 12 § 1. ex. ř. i výkaz o právní moci úředního nařízení, vykliditi byt, ve smyslu 2 odst. § 54. exek. ř., což tím více padá na váhu vzhledem na vlastní tvrzení bytové komise v dovolacím rekursu, podle nichž byla proti A. F. zabrána ve smyslu 4. odst. § 2. zákona ze dne 30. října 1919 č. 592 Sb. z. a n. toliko část bytu, totiž jen 2 pokoje a kuchyň.

Dovolací rekurs tudíž v hlavní věci neoprávněn, pročež nemohlo mu býti vyhověno.

Proti rozhodnutí soudu rekursního o útratách jest podle § 78. ex. ř. a § 528. c. ř. s. opravný prostředek vyloučen; v tom směru byl tedy dovolací rekurs jako nepřipustný odmítnut.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 30. června 1920 č. j. R-II 131-20.

Dr. Sušil.

HOVORNA.

Návrh na úpravu sociální péče o mládež a reformu poručenského soudnictví.

1. Stát sám převezme za svou povinnost a zásadně na svůj náklad organizaci úřadů a celou péči o mládež pro celé území státní a pro všechny národy dle jednotných zásad.

Příspěvní jiných útvarů veřejných bude upraveno dle místních potřeb a poměrů.

2. Státní úřady pro sociální péči o mládež buďtež zřízeny na posavadním právním podkladě z nynějších soudních oddělení pro věci poručenské. Vedení jejich budiž svěřeno soudci s pomocnými úředníky od soudu a okresních komisí pro péči o mládež převzatými.